

af indehavere af andre kendetegn, herunder varemærker, som mener, at mærket er registreret i strid med deres rettigheder. Det er fundet rimeligt, at indsigelserne må bære en del af direktoratets omkostninger ved behandlingen af disse sager. Indsigelser på patent- og brugsmodelområdet er også gebyrbelagte, ligesom de er det i EF-varemærkesystemet.

Stk. 2. Den ændrede formulering af bestemmelsen gør det muligt for direktoratet at revurdere alle aspekter af et registreret mærke, hvis der er fremsat indsigelse. Den nuværende regel giver alene direktoratet mulighed for at tage stilling til de forhold, som indsigelsen har fremdraget mod registreringens gyldighed. Det har i praksis vist sig at være en uhenigtsmæssig begrænsning, som har udelukket direktoratet fra at inddrage andre forhold, som kan have betydning for sagen, men som først er fremkommet efter mærkets registrering.

Reglen i forslaget § 1, nr. 11, der indskrænker beskyttelsesomfanget af et registreret mærke, der ikke eller kun delvist opfylder brugspligten, foreslås også anvendt under behandlingen af en indsigelsessag. Hvis man som indsiger påberåber sig et tidligere registreret varemærke, som kun har været brugt for enkelte af de varer eller tjenesteydelser, som registreringen omfatter, anses mærket kun registreret for disse varer og tjenesteydelser i relation til behandlingen af indsigelsessagen. Herved undgår man, at indehaveren af det angrebne mærke må rejse ophævelsessag i medfør af § 29 eller § 30 for at få bedømt omfanget af indsigereens rettighed. Iøvrigt henvises til bemærkningerne til nr. 11.

Til nr. 8.

Ved at tilføje et nyt stk. 3 præciseres det, at mærkeændringer også kan foretages vedrørende ansøgte varemærker. Dette er allerede praksis. Det således ændrede mærke erstatter det oprindelige mærke med virkning tilbage til ansøgningsdatoen og lægges dermed også til grund for en eventuel påberåbelse af prioritet. Dette er baggrunden for den noget snævre adgang til at foretage ændringer.

Til nr. 9.

Ved at udelade henvisningen til §§ 18 og 19 opnås en præcisering af, at en egentlig varemærkeret først opnås ved en ansøgnings indlevering i Danmark. Den nuværende formulering tillægger udenlandske ansøgere varemærkeret også i prioritetsperioden, hvilket ligger udover Danmarks konventionsmæssige forpligtelser jf. Pariserkonventionen art. 4.

Der henvises også til bemærkningerne til nr. 5 og nr. 6.

Til nr. 10.

Ved at udvide den periode, inden for hvilken man kan ansøge om at få fornyet sin varemærkeregistriering, bringes loven i overensstemmelse med Artikel 13 og Regel 8 i Trademark Law Treaty. Den foreslåede fornyelsesperiode svarer endvidere til fornyelsesperioderne i EF-varemærkesystemet og det internationale registreringssystem Madrid-Protokollen.

Til nr. 11.

Ved at indsætte bestemmelsen i § 28, stk. 5, gennemføres varemærkedirektivets artikel 11, stk. 1 og 4. En indehaver af et yngre varemærke vil i forbindelse med en sag om ophævelse af denne yngre registrering kunne protestere mod et ældre registreret mærkes beskyttelsesomfang, når det ældre mærke enten ikke har været brugt eller kun har været brugt for en del af de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af registreringen. Bestemmelsen sikrer, at spørgsmålet om, i hvilket omfang det ældre mærke har været brugt, kan inddrages under sagen, uden at indehaveren af det yngre mærke skal anlægge særskilt sag om ophævelse af registreringen. Det ældre varemærkes beskyttelsesomfang omfatter i relation til det yngre mærke altså kun de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er brugt. Vurderingen er konkret og får umiddelbart kun betydning for den konkrete konflikt.

Samtidig er det i forslaget til § 23, jf. bemærkningerne til nr. 7, ligeledes foreslået, at en yngre registrering ej heller under en indsigelsesbehandling vil kunne erklæres ugyldig på baggrund af en ældre registrering, medmindre den ældre registrering opfylder betingelserne om brug i § 25.

At der kan tages stilling til spørgsmålet om brug af den ældre registrering, uden at der skal anlægges særskilt ophævelsessag herom, vil være både omkostningsbesparende og ressourcebesparende for indehaveren af det yngre varemærke.

Vurderingen af den manglende brug for det ældre mærke baseres på de samme kriterier, som ville kunne opstilles ved en sag om ophævelse på grundlag af manglende brug, jf. også her § 28, stk. 2, nr. 1, og § 28, stk. 3.

Til nr. 12.

Tilføjelsen af henvisningen til § 30 er en konsekvens af, at registreringer efter forslaget, jf. nr. 12, tillige skal kunne ophæves administrativt.

Til nr. 13.

Med den ændrede formulering af bestemmelsen udvides adgangen til administrativ ophævelse fra